

nutlan áldozata nyakába szökik. S a csúszó-mászó, négylábú és szárnyas élőlényre, aki mind a maga módján félti a bőrét és a maga módján bosszulja meg az irháján esett sérelmet.

Lüktető madáragya előtt felrémllett az ősvadon, vad szépségében s vad törvényeivel.

Ő a vadon gyermeke s csak azt tette, amit az őserdő üzent.

Bosszút állott a maga módján.

Szemet-szemért, fogat-fogért . . .

Fertsek Ferenc.

STRÓFÁK A SZÍVRŐL.

Á. K. emlékkönyvébe.

*Élém az úton szív esett.
Vérpiros színű. Élő szív.
Akié voltál, elvetett?
Vagy most is vár és visszahív?*

*

*Elvesztetted a szívedet?
Szív nélkül élni néma gyász.
Kezem között árván remeg . . .
Visszaadom. Máskor vigyázz!*

*

*A szívedre nagyon vigyázz!
Jobban óvd, mint a kincseket!
Lehullik Rólad pompa, máz!
Örök kincs csak a szív lehet!*

*

*Én a szívemet könnyen megmutattam.
Nem védte gőg, ravaszság, félelem.
Kevés jóságért mindég sokat adtam.
Eljáradtam. Sok sebből vérezem.*

*

*Néha az utcán szemlesütve bolygok,
mint a tolvaj, ki bűnével oson.
Kezem reszket, a hangom visszafojtott
s a szívem csupa sár, kód és korom.*

*S néha az utcán úgy rohanok végig,
mint az eszelős, aki gyujtogat . . .
Szememből forró szikra csap az égig
s a szívem csupa vágy és hangulat.*

*

*És néha jó már elpihenni este
s érezni, hogy jön az álmahalál . . .
Nem tudni: szívünk zakatol-e, rest-e?
S a holnap vajjon újra ránkitalál?*

*

*Néha szégyenlem azt is, hogy szívem van.
Néha szégyenlem, hogy sírni tudok.
Néha szívemben dermesztő hideg van.
Néha magam elől is elfutok.*

*

*Hiába. Egyszer vége mindörökre.
A vér öblében fönnekadva áll.
Tested kinyúlt. És nesztelen szívedre
hideg kezét ráteszi a halál.*

*

*Imádkozzál, hogy Istened feloldjon!
Hogy büntelen légy, mint egy kis gyerek!
Imádkozzál, hogy még soká dobogjon!
Mert addig jó csak, míg a szív meleg.*

Szóke Sándor.